

Sygn. akt II KK 68/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **T. G.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 maja 2020 r.

wniosku obrońcy skazanego - w przedmiocie

wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 1 lutego 2019 r., sygn. VII K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w S.

z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt II Ka (...)

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2019 r., sygn. akt VII K (...) Sąd Rejonowy w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w P. skazał T. G. za dwa przestępstwa: z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. Akt II Ka (...), jedynie zmienił podstawę prawną skazania co do czynu pierwszego – w pozostałej części wyrok zaskarżony utrzymał w mocy.

W kasacji od tego wyroku Sądu Okręgowego obrońca skazanego sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku – do czasu

rozpoznania kasacji, przy czym w obszernej kasacji wniosku tego nie uzasadnił, powołując się jedynie na zasadność zarzutów kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylecia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany odbywał by karę, wówczas, gdy z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien tego czynić, skoro wyrok ten na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wspomniany charakter orzeczeń będących przedmiotem (prawomocne i kończące postępowanie) zaskarżenia kasacją i związane z tym procesowe skutki, zastosowanie instytucji procesowej przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnego orzeczenia.

Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy T. G. nie jest jednak obecnie (nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia) na tyle wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę zastosowania przywołanej regulacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.